

Fr. 36. num. 12.

3
QVAESTIO 1772, 13.
IVRIS CONTROVERSI

AN

SPURIA A VIRO LEGI-
TIMO IN MATRIMONIUM DVCTA
MACVLA NATIVITATIS
LIBERETVR

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

R 253
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE V. MAII ANNO CIOIDCCLXXII.

DEFENDET

CAROLVS FRIDERICVS HAVSWALD

DRESDENS.

LIPSIAE

LITERIS RVMPELIIS.

13. Juni 1818

133

AN
SPURIA A VIRO LEGITIMO IN
MATRIMONIUM DVCTA MACVLA
NATIVITATIS LIBERETVR.

§. I.

Quam barbaros etiam maiores nostros Germaniaeque incolas depinxerunt scriptores, qui eorum mentionem faciunt; tamen, non omni virtute virtutisque laude caruisse, satis manifestum est. Quid laudabilius poterat de his gentibus dici, quam quod dixerat TACITVS *de Mor. Germ. c. XIX. Plus ibi boni mores valent, quam alibi bonae leges.* Maxime vero commendatur in his gentibus castitatis studium. Testis est ipse TACITVS *c. l.* qui, quamvis forsitan ambitiosa romanae genti propria superbia potuisset corrumpi, ingenue fatetur: *Septa pudicitia agunt, nullis spectaculorum illecebris, nullis conuiuiorum irrationibus corruptae. Literarum secreta viri pariter ac feminae ignorant. Paucissima in tam numerosa gente adulteria, quorum poena praesens et maritis permessa. Accisis crinibus nudatam coram propinquis expellit domo maritus, ac per omnem vicum verberare agit. Publicitae etiam pudicitiae*

ciuitae nulla venia. Non forma, non aetate, non opibus maritum inuenit. Nemo enim illic vitia videt, nec corrumpere et corrumpi Seculum vocatur. Quid ergo mirum, gentes has negasse famae nominisque honestatem, qui ex vago concubitu progeniti fuerant, qui tam seuerissime publicatam pudicitiam coercebant. Neque aliam huius opinionis causam habuisse videntur, quam quod pietatis atque *σεργυνης* inatos vinculo quemque a vaga Venere coercere vellent, qui sciret, prolem ex ea progenitam et nominis et famae honestate carituram.

§. II.

Quaquam vero ex suorum temporum atque morum rationibus excusandi sint populares, quod spurii et ex illicito coitu progenitis maculam adscripserint, neque forsitan intentio eorum taxanda, quod quemque animi in progeniem affectu ab illicito congressu coerceri posse crediderint; tamen, re accuratius perspecta ponderataque, videntur ii rectius sapere, qui putant, mores illos antiquos ad nostra tempora male applicari. Cum enim egregia et laudabilis veterum germanorum continentia causa esset, vt rariores inter eos essent spurii, cum nec masculi, nec feminae pudicitiam desererent, sed coniugii dulce expectarent vinculum; at, a quo tempore illa continentia quasi emortua, popularesque in deterius ruere coeperunt, frequentiores extiterunt illicitae libidines, ad quas proniores facti; hinc omni tempore copia spuriorum progenita existit. Iam si his maculam tribuimus more maiorum, poena imposita est sine crimine. Non excusamus vagam libidinem illicitamque Venerem, nec taxamus leges, quae eos puniunt, qui ordinem ciuitatis in matrimonio probatum deseruerunt, potius adulteria itupraque exercent; sed quae nobis est causa, cur eos, qui ex improbata Venere progeniti absque sua culpa iactura honesti nominis coerceamus.

Maio-

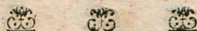
Maiores nostri per liberorum calamitatem coercerantur vere a vago concubitu, recentiores sensum pietatis atque *σοφῆς* deposuisse videntur, vt nec patrem nec matrem moueat partus spurii macula. Iam vero, quousque malum in ciuitate mederi antiqua medicina nequit, noua media quaerenda sunt, remissis antiquis. Iniustum ergo est, suo modo ei nominis et famae integritatem negare, qui neque peccauit, neque illicitam suam generationem impedire potuit. Delicta enim tantum debent manere autorem. Laudabiles itaque Dani, qui iniustos hos mores nouiter improbarunt, neque spuriiis amplius maculam affingi patiuntur. Sed haec in votis magis sunt: in ciuili foro apud nos spurii adhuc laborant macula, quae per sic dictam legitimationem interueniente fictione abstergenda, quo nominis et famae bonitatem et integritatem acquirant.

§. III.

Quae cum ita sint, non quidem in genere de omnibus iis medijs, quibus spurii nominis honestatem adquirere possunt, agamus, sed controuersam tantum quaestionem apud BERGERVM in *Oecon. Iur. L. I. Tit. II. Thes. XIV. et XV. not. 2.* incidenter allatam examinabimus, videlicet: *an spuria, quae viro legitimo nubit, a macula natiuitatis liberetur iusto matrimonio.*

§. IV.

Sunt, qui adfirmant, maculam natiuitatis tolli, simulac spuria iusto matrimonio viro, qui legitimae natiuitatis est, iungatur. Ne vero sine argumentis defendere videantur hanc opinionem, in rem suam vtuntur auctoritate VLPIANI in *L. 8. ff. de Senat.* Scripserat Ictus: *Clarissimarum feminarum nomine Senatorum filiae, nisi quae viros clarissimos sortitae sunt, non habentur. Feminis enim DIGNITATEM CLARISSIMAM MARITI tribuunt: parentes vero*

donec plebei nuptiis fuerint copulatae. Tamdiu igitur clarissima femina erit, quamdiu senatori nupta est, vel clarissimo: aut separata ab eo, alii inferioris dignitatis non nupsi. Cum hac Vlpiani opinione quoque conspirat epistola VALENTINIANI, THEODOSII ET ARCADII in L. 13. C. de dignit. Scribunt: *Mulieres honore maritorum erigimus, genere nobilitamus et forum ex eorum persona statuimus: et domicilia mutamus. Si autem minoris ordinis virum postea sortitae fuerint: priore dignitate priuatae, posterioris mariti sequentur conditionem.* Concludunt itaque, si verum est, vxorem in dignitate sequi conditionem mariti, quamuis eam a natiuitate non habeat, quid obstat, quo minus etiam vxor nominis honestatem obtineat, si spuria sit, atque viro nubat, qui iustae atque legitimae natiuitatis est. Sed argumentum hoc dein examinabimus.

§. V.

Gravius probandi argumentum deducunt ex Constitutione illa celebratissima THEODOSII ET VALENTINIANI in L. 3. circ. f. C. de natural. liberis. Verba, ex quibus vis argumentandi peti solet, haec sunt: *Sed et si filiam naturalem, vel filias habuit, et eam vel eas curiali vel curialibus ciuitatis, ex qua oriendus est, vel sub qua vicus, vel possessio, unde oritur, consistit, vel eius ciuitatis, quae principatum totius prouinciae tenet, matrimonio collocauit: haec eadem in persona eius vel earum ad exemplum marium obtinebunt.* Quam legem postea comprobauit expresse IVSTINIANVS in Nou. LXXXIX. c. II. §. 3. Quis vero non videt, hac imperatoria sanctione naturalibus filiabus legitimarum iura tribui per solam matrimonii copulationem. Ea femina, quae illegitima erat nata, simulac curiali nubat, vel eius vxor legitima efficitur, obtinebit non tantum iura legitimae filiae, sed etiam iura familiae patris naturalis, hinc quoque successionis in bonis paternis. Vix ergo dubitari amplius poterit, matrimonium tantam habere vim,

vt etiam natiuitatis maculam abstergere valeat. Forsitan auget vim probandi argumentum, quod in fauorem spuriorum supra dedimus. Cum enim popularium maiorum philosophandi ratio non omnino cum strictiori iustitia conspiret, quippe absque culpa imputatione aliqua poena norantur spurii, quid obstet, quominus benigniorem aequioremque sententiam sequamur, quae vel aliquo modo ex legum autoritate argumentationibus suffulciri potest.

§. VI.

Sed quanta etiam haec sint, quamque proniores esse velimus in seruanda nominis honestate spuriorum; tamen non negamus, haec argumenta non efficere posse, vt huic opinioni calculum addamus, qui potius sequimur autoritatem STRYCKII in *Vsu mod. π. Tit. de his, qui sui vel alien. iur.* et maxime *Facult. iur. Lips.* cuius res iudicata de a. CIO IO C C VI allegatur apud BERGERVM in *Oecon. iur. c. l.* Quae enim ad adlegatas iuris ciuilibus probationes pertinent, plane nihil ad rem nostram faciunt. Alia enim est dignitas atque ciuilis ille nominis clarissimatus, a quo ad natiuitatis iura nunquam conclusio dari poterit. Non enim *leg. alleg. 8. π. de Senat. et C. de dign.* agunt de spuriiis macula aliqua laborantibus, sed de honestis personis, quamuis ex ordinis senatorii progenie non sint, et statuunt ex regula, quod vxor conditionem mariti sequatur, etiam feminas non clarissimas, at honestas tamen, clarissimatum obtinere, si senatorum coniuges fiant. Sed alia est nostra quaestio. Nam cum ignorent romanae leges illam maculam, quam nostri mores spuriiis tribuunt, quomodo extendamus leges ad notiones, quas ne romani quidem habere potuerunt. Neque Theodosianae legis autoritas quidquam efficiet, quippe quae singularem legitimandi modum per oblationem curiae introduxerat, neque de tollenda macula, quam naturales liberi non habebant, sermo erat, sed de consequendis familiae et successio-

nis

nis iuribus, quoseffectus ex singulari curialium favore tribuebat imperator matrimonio cum curiali. Cum vero curiales apud nos amplius non sint, et lex de matrimonio cum curiali disponat, et singulare priuilegium contineat, consequimur, huius legis nullam auctoritatem esse posse, maxime cum priuilegia semper strictissimae sint interpretatio-
n. s.

§. VII.

Tandem, vt ad ipsam fori nostri rationem accedamus, nemo dubitat, legitimam vxorem spuriam fieri ductam in matrimonium, seu quod vulgo expriment, sie ist eine ehrlische Frau, oppositine iis feminis, qui extra coniugium masculorum amplexus patiuntur. Sed de hoc matrimonii effectu sermo non est. De macula tantum dicimus: an scilicet lex adsit, quae fingat, vxorem spuriam natam post copulam legitimam habendam esse, tanquam si ex legitimo thoro progenita esset. Iam huius argumenti legem nemo hactenus excitauit inter nostros. Deim tantum sermo est, an eam conditionem efficiat matrimonium, vt in iis rationibus morum, quae vinculum nechtunt cum legitimae natis feminis, tales haberi queant. Constat e. c. opifices ex suis consuetudinibus, sicut non ad opificium spurios admittunt, ita nec concedere, vt opifex spuriam ducat in matrimonium. Et in hoc, cum ex moribus collegiorum opificum matrimonium cum spuria pro prohibito vel illicito habendum sit, vix tuto adie-
ri poterit, id, quod moribus contrarium est, iustum effectum producere posse, quamuis forsan praeterquam in his speciebus nemo neget, legitimam vxorem spuriam esse posse. Nec opus, vt tantopere, quousque nouae legis auctoritas non superuenit, a moribus et antiquis consuetudinibus recedamus, cum huic malo facillime per legitimationem seu natalium restitutionem remedium dari possit.

Leipzig, Diss., 1772 A-R

f
TA-70L

Nur 23. Stk. bisher versch.

1772, 13.
QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN
SPVRIA A VIRO LEGI-
TIMO IN MATRIMONIVM DVCTA
MACVLA NATIVITATIS
LIBERETVR

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE V. MAII ANNO MDCCCLXXII.

DEFENDET

CAROLVS FRIDERICVS HAVSWALD

DRESDENS.

LIPSIAE

LITERIS RYMPFIIIS.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Farbkarte #13

B.I.G.

Centimetres

Inches